

[Lorentzen.]

hans mening, at de udgifter, der omhandles i lovforslaget, skulle fordeles over hele landet. I så fald må jeg dog melde hus forbi, for ser vi på skattebyrderne rundt omkring, kan provinsen udmærket godt klare sig overfor hovedstaden; og når folk i så stort omfang søger til hovedstadsområdet, er det sikkert, fordi der må være mange tillokkelser ved at bo herinde og sikkert også økonomiske fordele. Iøvrigt tror jeg nok, det ærede medlem gjorde sig skyldig i en tankefejl, idet det ikke er helt sikkert, at et lovforslag ikke er vel gennemtænkt og vel bearbejdet, fordi det ikke behager det ærede medlem. Det er jo ikke helt det samme.

Iøvrigt skal jeg fremhæve, at venstre normalt vil være at finde på den linie, at hver kommune for sig må svare til de forpligtelser, den har påtaget sig, og at hver kommune må bære udgifterne, hvor skønnet over deres forsvarlighed er henlagt til kommunen. Dette princip er tildels brudt i det foreliggende lovforslag, men det kan på den anden side ikke nægtes, at der i de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, gives gode grunde for at fravige reglen, og så må vi håbe, at de kommuner, der økonomisk får et tab eller en forøget risiko ved lovforslaget, også finder begrundelsen acceptabel.

Jeg er naturligvis ikke i tvivl om, at hovedmotivet for den højtærede indenrigs- og boligminister er, at han mest muligt vil søge at fremme boligbyggeriet. Miseren er den, at i de kommuner, hvor der tilsyneladende for tiden — jeg siger for tiden — er arbejdsmuligheder og indtjeningsmuligheder, ikke findes så megen plads, at der kan blive boliger for de beskæftigede, hvorfor folk må finde lejligheder i de svagere eller svagt udbyggede omegnskommuner, hvor nybyggeri kan iværksættes og finde sted i betydeligt omfang.

Det kan ganske kort siges, at de i lovforslaget nævnte kommuner i visse henseender kommer i samme båd og får et økonomisk fællesskab, idet visse byrder bliver delt efter indbyggerantallet. Det gælder halvdelen af tab på garantiforpligtelser indgået efter 1. marts 1952 overfor staten i anledning af ydede statslån til byggeriet, og det gælder endvidere for de pågældende kommuners tilskud til socialfilantropiske byggeformål. Dog er der her den naturlige begrænsning, at man ikke kan anmelde over 200 000 kr. Jeg vil iøvrigt tro, at bestemmelsen nok kan afføde nogen, skal vi sige usikkerhed hos visse kommuner. Endelig finder der en lignende fordeling sted af alle udgifter til hus-

lejenedsættelse for familier med 3 børn og derover; og i modsætning til det ærede medlem hr. Ingvard Dahl må jeg holde på, at det overhovedet ikke vil gå an at gå ned til familier med 2 børn; hele den lovgivning, der blev vedtaget sidste år om dette spørgsmål, afslører jo også ganske klart, hvordan de forskellige partier ser på spørgsmålet.

Disse hovedpunkter er punkter, der berører de pågældende kommuners indbyrdes forhold, men det kunne tænkes, at der også var bestemmelser, som kunne komme til at berøre det øvrige land i forhold til disse kommuner og i forhold til statskassen, bl. a. garantiprocenten. Den er allerede ifølge den gældende lov ikke ens, og det kan vel ikke helt udelukkes, at der vil ske eller kan ske nogen ændring i denne procent. Jeg forstår iøvrigt bemærkningerne til lovforslagets § 1 således, at den lempelse i garantiforpligtelsen overfor statskassen, der er hjemlet i den bestående lov — hvorefter garantiforpligtelsen nedsættes, hvis den overstiger 75 kr. pr. indbygger, og yderligere kan nedsættes, hvis den når opover 250 kr. pr. indbygger —, fremdeles har gyldighed også overfor kommuner i hovedstadsområdet, således at hver af de pågældende kommuner i så henseende behandles separat, uanset at det efter § 9 ikke længere er den enkelte kommune, der garanterer. Nu kan man naturligvis diskutere, om det er helt rationelt eller på linie med den begrundelse, der bærer lovforslaget, men jeg tror ikke, der kan siges at være noget forkert i det.

Ifølge lovforslaget sker der også en ændring i fordelingsreglen for rådighedsbeløbet, idet der efter den gældende lov er beholdt Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner de $\frac{11}{20}$ og det øvrige land de $\frac{9}{20}$, men efter forslaget bliver de $\frac{11}{20}$ fordelt på hele hovedstadsområdet. Jeg går ud fra, at begrundelsen er den, at de 3 kommuner, København, Frederiksberg og Gentofte, tidligere har haft vanskeligt ved at udnytte den tildelte part, og at denne vanskelighed nu ryddes bort ved lovforslaget. Jeg tror iøvrigt ikke, at der sker nogen forskydning i et retfærdigt fordelingsgrundlag, men hvis lovforslaget skal i udvalg — og det skal det jo —, vil der nok blive lejlighed til at prøve dette spørgsmål, og iøvrigt er der den ventil i lovforslaget, at pr. 1. februar kan ministeren have oversigt over, hvor meget der er ubrugt af rådighedsbeløbet, og det står derefter til ministeren at overføre til et af de to områder den del, der ikke er brugt. Jeg tillægger iøvrigt ikke fordelingsreglerne nogen større betydning, for jeg ved, at den højtærede indenrigs- og bolig-